

Nepozorované

Velkoměsta umějí být někdy příliš neosobní, odtažitá. Sousedé jsou jen postavy beze jména, které potkáváme na ulici nebo vidáme z okna. Pozdravy se tu nenosí, i jen úsměv může působit drze. Nedávno jsem se přestěhovala na nové místo v Praze. Ve všem tom shonu jsem si ani neuvědomila, že mé bezprostřední okolí je i po pár měsících jen změť tvarů, zvuků a pohybů bez jakýchkoliv významů či emocí. Co tedy mohlo být snazší, než se zastavit a využít příležitosti pozorovat, co se kolem mě děje, hledat řád i chaos zvláště v této nelehké době. A ani jsem nemusela opustit svůj byt, jít hledat "to vzrušující a zajímavé" někam jinam.

Byla jsem až překvapena tím, kolika podnětů, detailů a příběhů jsem za tu dobu byla svědkem, kolika věcí jsem si všimla až po dlouhé době a jak rychle se svět kolem mění. Každý den jsem mohla sledovat, jak slunce zapadá o kousek dál za jiným stromem, jak pomalu odkvétá šerík pod okny, jak smutně vypadá sousedův pes, když musí sám sedět na prahu přede dveřmi. Neméně zajímavé bylo pozorovat, jak se po prvotních velmi tichých týdnech vracejí lidé ven, jak se pomalu zahrady, které předtím vypadaly opuštěně, probouzejí k životu. Najednou si ani nepřipadám jako ve velkoměstě. Popeláři jsou tu kamarádi místních, v noci je slyšet vlak vzdálený několik set metrů. Nejvíce mne ale potěšil fakt, že jsem si přestala připadat, že sem nepatřím.

Vytvořila jsem tedy možná zdánlivě nesourodou paletu, která ale naopak vyzdvihuje to, čeho si v poslední době přestáváme všimnout - obyčejnosti. Proč všechny ty na první pohled nevýznamné věci kolem nás zůstávají nepozorované? Proč pořád hledáme něco "zajímavého" někde ve světě, když se toho děje tolik kolem nás? Stačí se jen dívat...